

Beesten in het bos

Niet hoe een koe een haas vangt, maar waarom een os een konijn pakt!

In een begrazingsonderzoek liep een groepje ossen (gecontroleerd door de Gezondheidsdienst voor Dieren) drie jaar op de heide, zonder extra voedsel. Ze hadden het moeilijk.

Hun dieet bestond voor 80% uit bochtige smele (jaarrond) en pijpestrootje (alleen in de zomer), aangevuld met 15% struikhei en 5% houtige gewassen zoals lijs-

terbes, Amerikaanse vogelkers, zomereik en zachte berk. Ruwe berk en grove den lieten ze zoveel mogelijk links liggen. Schrale kost dus! Soms vielen ze in de winter ruim 22% af. Dat is veel, want 25% gewichtsverlies is dodelijk. Ook liepen de dieren forse tekorten aan mineralen (fosfor en calcium) op.

In de praktijk los je zoiets natuurlijk op door het verstrekken van

mineralenblokken. In het kader van de proef werd daarmee echter zo lang mogelijk gewacht. De ossen waren nogal inventief. Zo bleek dat enkele ossen hun mineralentekorten probeerden aan te vullen met verse en relatief mineraalrijke dode konijnen! In tegenstelling tot de ossen konden de konijnen wel van het heideterrein af om op de nabijgelegen maisakker te foerageren. Als een van de ossen tijdens het grazen een vers dood konijntje tegen kwam, dan snuffelde hij daar eerst uitgebreid aan. Daarna begon hij er meestal leek het wel met enige tegenzin- aan te likken en pakte hij het konijn uiteindelijk bij de kop of de achterpoten en begon er uitgebreid op te sabbelen, slikte het half in en braakte het vervolgens weer uit en liet het dan soms weer vallen. Dit sabbel en sliktafereel werd net zolang herhaald totdat het konijnenlijkje verworden was tot een soort dwell. En dan, na pak weg een half uur, was het in één keer echt hap-slikweg. Nog even nahikken en daarna graasde hij weer verder alsof er niets gebeurd was.

Renske Schulting

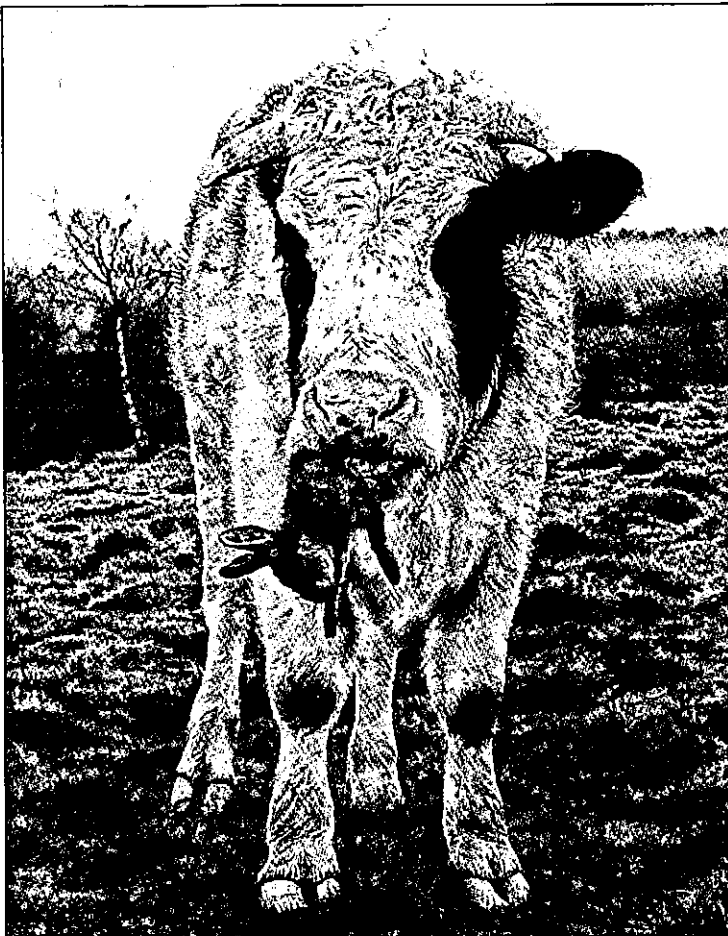

Foto en mond. med. Maurits Gleichman, Leerstoelgroep Natuurbeheer en Plantenoecologie LUW.